

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Rugaciune la Invierea Domnului

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ia aminte la rugaciunile pe care Ti le aducem din buzele noastre necurate si curatindu-ne de toata intinaciunea, acopera-ne cu harul milostivirii Tale! Nu avem cuvinte, Doamne si Stapanul vietii noastre, sa-Ti multumim dupa cuviinta pentru marele dar pe care ni l-ai facut si ni-l faci in fiecare an prin pogorarea Sfintei Lumini la Mormantul Tau; nu suntem vrednici de o minune atat de mare, dar desi nu suntem vrednici a grai de acest mare dar pe care l-ai facut Bisericii Tale, nici nu ne putem opri sa multumim dupa puterile noastre ca ne-ai aratat acest semn, ca sa pricepem ca esti cu adevarat viu in Biserica Ta cea dreptmaritoare pe care portile iadului nu o vor birui. Tu, Cel ce ai zis: "Eu sunt cu voi pana la sfarsitul veacurilor", ne-ai aratat aceasta in multe feluri si in chip ales la marele Praznic al Invierii. Slava Tie, Doamne, ca acoperi Biserica Ta! Slava Tie, Doamne, ca ii intaresti pe credinciosii! Slava Tie, Doamne, ca ai binecuvantat pamantul cu Mormantul Tau! Ne aducem aminte de cate minuni ai facut la acest datator-de-viata Mormant. Cum vom uita Stalpul Ortodoxiei. Cum vom uita ca atunci cand ereticii au dat bani sarazinilor, pentru a nu-i lasa pe credinciosi sa intre in Biserica Sfantului Mormant, a tasnit afara, spargand un stalp de piatra? Cum vom uita bucuria Patriarhului Sofronie si a celorlalti credinciosi vazand dovedita credinta lor curata ca Tu, Doamne Iisuse Hristoase, esti cu adevarat capul si ocrotitorul Bisericii? Nu vom putea uita, Doamne, pentru ca prea mare este dragostea pe care ne-ai aratat-o. Si luand aminte la cuvintele Tale: „ Fericitii cei ce n-au vazut si au crezut”, cu inimile noastre marturisim ca la Praznicul Invierii trimiti Sfanta Lumina ca binecuvantare pentru cei credinciosi. Pentru aceasta Te rugam, Doamne Iisuse Hristoase, trimite harul Tau peste noi si fa din inima noastra lacas al Luminii Tale celei neapropiate, ca peTine sa Te slavim, Iubitorule de oameni, impreuna cu Parintele Tau cel fara de inceput si cu Preasfantul si De-Viata-Facatorul Tau Duh, acum si pururi si in vecii vecilor. Amin!

Vineri 13 MAI:

ACATISTUL SFINTEI INVIERI A DOMNULUI - ora 6.30 PM

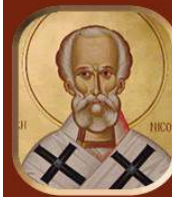
Sâmbătă 14 MAI:

UTRENIE, SFANTA LITURGHIE SI PARASTAS - ora 8.30 AM

Duminică 15 MAI: DUMINICA MIRONOSITELOR

UTRENIE ȘI SFANTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A DOUA DUPA PASTI

In ziua cea dintâi a săptămânii, fiind seară și ușile fiind încuiate, acolo unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă! Și, zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzându-L pe Domnul. Atunci Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și, spunând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și căroră le veți ține, ținute vor fi. Însă Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și, după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma era împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijlocul lor și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele, și adu mâna ta și o pune în coasta Mea, și nu fi necredincios, ci credincios! A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Iisus a făcut înaintea ucenicilor Săi și alte multe minuni, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, viață să aveți în numele Lui.

(IOAN 20, 19 - 31)

Apostolul Toma a fost necredincios?

Apostolul Toma nu trebuie numit necredincios. El nu a negat dumnezeirea lui Hristos. E adevărat că atunci când ceilalți Apostoli i-au marturisit că Hristos a înviat ("Am văzut pe Domnul"), el le-a spus: "Dacă nu voi vedea, în mainile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede" (In. 20, 25). Acest "dacă" arată că nu era împietrit la inimă, că nu era asemenea fariseilor. Dacă s-ar fi asemănat acestora, el ar fi grăit: "Orice mi-ați spune, eu nu voi crede". Toma nu l-a văzut pe Hristos ca fiind un simplu om, o persoană care de vreme ce a murit, nu se mai poate ridica din moarte. El doar s-a îndoit. Iar Sfântul Chiril al Alexandriei spune că el nu se îndoiește de faptul că Hristos a înviat, ci de faptul că El se mai poate afla după învierea Sa într-un trup vizibil.

Iar dacă nu am da crezare cuvintelor Sfântului Chiril, și am spune că Toma s-a îndoit de învierea Domnului, e bine să precizăm că nu doar el s-a îndoit. Când femeile mironosite au văzut piatra ridicată de la mormantul Sau, nu s-au gândit că Hristos a înviat, ci au spus "Au luat pe Domnul din mormant și noi nu știm unde L-au pus" (Ioan 20, 2). Apostolii, după ce au primit marturisirea Mariei Magdalena, "auzind că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut" (Marcu 16, 11). Apostolul Toma nu este singurul care a dorit o dovadă concretă. Să ne amintim că Petru și Ioan nu se mulțumesc cu vestirea femeilor mironosite, ci au alergat la mormant și au văzut "giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat și celălalt ucenic care sosise întâi la mormant, și a văzut și a crezut" (Ioan 20, 6-8). Dacă duminică seara, în ziua Învierii Domnului, Mantuitorul nu ar fi avut inițiativa de a le arăta celor zece ucenici semnele răstignirii Sale, cu siguranță și aceștia s-ar fi arătat îndoielnici. Pentru că Toma nu s-a bucurat de gestul Mantuitorului - arătarea semnelor cuielor din palme și semnul din coasta Sa, locul în care a fost împuns cu sulita, Hristos Se arată din nou și îl cheamă pe Toma să vadă trupul Sau și să creadă că a înviat cu un trup care nu a fost desființat prin Înviere. După opt zile, când Se arată din nou Apostolilor, îi spune lui Toma: "Adu degetul tău încoace și vezi mainile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fii necredincios, ci credincios". (Ioan 20, 27) Scriptura nu ne spune dacă Toma a atins trupul Domnului. Dar cântările Bisericii din două săptămâni de după Paști ne vestesc că Sfântul Apostol Toma a pipăit coasta Mantuitorului: "Cine a pazit mâna ucenicului nărsa, când s-a apropiat de coasta Domnului cea de foc? Cine i-a dat ei putere de a putea pipai osul cel de vâpaie? Cu adevărat ceea ce s-a pipăit. Căci, dacă n-ar fi dat coasta putere dreptei celei de lut, cum ar fi putut pipai patimile care au zguduit și cele de sus și cele de jos?". Asadar, Apostol Toma a împlinit ceea ce i-a zis Hristos - "pipaie", s-a incredințat prin atingere: "Domnul meu și Dumnezeu meu" (Ioan 10, 28). Deci nu Apostolul Toma este necredincios, ci necredincioși suntem noi pentru că nu ne credem în marturisirea lui: "Domnul meu și Dumnezeu meu" (Ioan 10, 28). Faptul că Toma îl atinge, arată că din unirea cu El vine adevărata cunoaștere. Cu siguranță sunt și astăzi multe persoane care li cer dovezi lui Dumnezeu, li cer să Se arate. Dar dacă Dumnezeu le-ar arăta semne, ar rămâne în continuare exterior. Ori Dumnezeu vrea unire. Pentru creștini, Hristos cel Înviat nu este o simplă informație istorică, este o persoană care ne cheamă la unire. Apostolul Toma este invitația de a depăși măsura firii. Cum? Impartându-ne cu Trupul și Sângele Domnului. Așa vom ajunge să ne iubim vrăjmașii, să-i binecuvântăm pe cei ce ne blesteamă, să facem bine celor ce ne urăsc și să ne rugăm pentru cei ce ne vatămă și ne prigonesc. Numai impartându-ne putem spune că Dumnezeu nu ne cere lucruri imposibile.

Copilul, în familia lui

Multă discuție este acum despre familie, și înțelesul ei. Viziunea dominantă actuală, post-post-modernistă, este aceea conform căreia, precum casa nu este decât "o mașină de locuit", familia nu este decât o situație de conjunctură care leagă – sau nu – doi oameni unul de celălalt. Multe sunt motivele pentru care s-a ajuns aici, dar ele fundamental se reduc la unul singur: de-sfințirea familiei, odată cu de-sfințirea omului.

Dar pentru un creștin, această viziune reprezintă culmea degradării ființei umane sociale. Pentru că, pentru noi (și pentru natura umană în fapt) familia nu este doar o conveniență socială, doar un spațiu de manifestare în comun a egoismului, ci este mult mai mult. Este împlinirea omului, care se transformă în familie din individ în persoană, care se îngrijește nu doar de sine, ci mai ales de ceilalți. Însă și mai important, familia este chip al Sfintei Treimi, împlinind cuvântul sfatului creator: "Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră". În familie omul devine Om, la fel cum cele Trei Persoane dumnezeiești sunt Un singur Dumnezeu, având o singură ființă.

De aceea, credem noi, locul copilului în familie este evident: el o completează și o unește, devenind vehicul al dragostei ce se transmite în ea de la un membru la altul. Acesta este chipul în care Dumnezeu a gândit lumea și familia, zicându-le primilor oameni: "Creșteți și vă înmulțiți". Înmulțirea nu presupune doar adăugarea oamenilor, ci și creșterea lor – în iubire și desăvârșire – nu doar a copiilor, ci a tuturor membrilor familiei.

Iată deci că pentru noi, principala nevoie a oricărui copil nu este hrana, sau căldura, sau "condițiile" de trai. Principala sa nevoie este dragostea părinților. Atunci când părinții își iubesc copiii, familia devine realmente chip al Sfintei Treimi; și de aceea nu există familie în care atunci când copilul este iubit, dragostea aceasta a părinților să nu se întoarcă înapoi către ei, conducând la o unire care trece dincolo de lucrurile firești ale acestei lumi.

Locul copilului este deci în sânul familiei sale. Nu este alt loc mai bun pentru el în lume, atâta timp cât între el și părinți este măcar un dram de iubire. Iată de ce orice acțiune care îl separă de dragostea părinților săi este nu mai puțin decât o crimă și un păcat împotriva Sfintei Treimi. Copilul separat brutal de dragostea părinților săi, din orice motiv, este o ca o floare dezrădăcinată, care curând își pierde parfumul și, dacă nu este reunită rapid cu pământul din care a fost luată, se transformă, putrezind, într-o materie informă și rău miroitoare.

Avocații viziunii moderne, care consideră că plinătatea stomacului este mai importantă decât plinătatea inimii, au aceste păreri pentru că ei nu au contemplat niciodată lumea prin ochii lui Dumnezeu ca să vadă că împlinirea ei nu este aici, pe acest pământ căzut, ci în viața veșnică oferită și re-oferită de Hristos. Ar înțelege atunci că cel mai important pentru copil nu este să mănânce corect, să aibă loc de joacă corespunzător, să fie curățat și spălat regulat. Toate acestea sunt bune, dar ele nu-l scot pe copil din lumea aceasta. Ca să treacă dincolo, are nevoie de dragoste: dragostea lui Hristos, reflectată mai ales la început prin dragostea părinților pentru el.

Și este adevărat că Hristos îi iubește în mod deosebit pe orfani, și că în suferința lor se regăsește și suferința Lui, cea mântuitoare. Dar nu cred că îi iubește prea mult totuși pe oamenii care îi fac pe copiii orfani.